

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 52/12
V Luxembourg, 26. aprila 2012

Sodba v zadevi C-508/10
Komisija proti Nizozemski

Država članica ne more zahtevati previsokih in nesorazmernih upravnih taks za izdajo dovoljenj za prebivanje državljanom tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas, in njihovim družinskim članom

Znesek upravnih taks, ki se zahtevajo, ne sme postaviti ovire za izvajanje pravic, podeljenih s pravom Unije

Direktiva 2003/109¹ določa, da države članice status rezidenta za daljši čas podelijo državljanom tretjih držav, ki so pred predložitvijo vloge pet let zakonito in neprekinjeno prebivali na njihovem ozemlju, in ki izpolnjujejo nekatere pogoje. Osebam z navedenim statusom se izda dovoljenje za prebivanje rezidenta za daljši čas. Direktiva 2003/109 prav tako določa, da države članice dovoljenje za prebivanje izdajo državljanom tretjih držav, ki so ta status pridobili že v drugi državi članici, ter njihovim družinskim članom.

Na Nizozemskem morajo državljani tretjih držav – z izjemo turških državljanov – ki zaprosijo za izdajo dovoljenja za prebivanje na podlagi Direktive 2003/109, plačati upravno takso v višini od 188 do 830 EUR.

Vendar Evropska komisija meni, da so te upravne takse nesorazmerne, saj morajo biti v skladu z direktivo zneski teh taks razumni in pravični ter državljanov tretjih držav ne smejo odvrniti od izvajanja pravice do prebivanja. Komisija je zato proti Nizozemski vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti.

Sodišče opozarja, da nobena določba Direktive ne določa zneska taks, ki ga države članice lahko zahtevajo za izdajo dovoljenj za prebivanje. Čeprav se ne izpodbija, da imajo države članice v tem okviru polje proste presoje, pa to ni neomejena.

Tako, čeprav države članice izdajo dovoljenj za prebivanje na podlagi Direktive 2003/109 lahko pogojujejo s pobiranjem upravnih taks, višina teh taks ne sme imeti niti namena niti učinka, da se postavi ovira za pridobitev pravic, ki se podelijo na podlagi te direktive, da ne bi ogrožala cilja vključevanja, ki mu ta direktiva sledi, ali njenega duha.

Sodišče v tem okviru ugotavlja, da se zneski taks, ki jih Nizozemska zahteva, spreminjajo v razponu, katerega najnižja vrednost je približno sedemkrat višja od zneska, ki se naloži za pridobitev nacionalne osebne izkaznice. Čeprav nizozemski državljani in državljani tretjih držav ter njihovi družinski člani niso v enakem položaju, tak razpon dokazuje nesorazmernost zahtevanih taks.

Sodišče je presodilo, da te previsoke in nesorazmerne upravne takse lahko ustvarijo oviro za izvajanje pravic, podeljenih z direktivo. Nizozemska zato s tem, da jih nalaga državljanom tretjih držav – tistim, ki zaprosijo za pridobitev statusa rezidenta za daljši čas na Nizozemskem in tistim, ki so ga pridobili že v drugi državi članici – ki zaprosijo za prebivanje na Nizozemskem, ter njihovim družinskim članom, ni izpolnila obveznosti iz te direktive.

¹ Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 272).

OPOZORILO: Tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti lahko zoper državo članico, ki ni izpolnila obveznosti na podlagi prava Unije, vložijo Komisija ali druga država članica. Če Sodišče ugotovi, da obveznosti niso bile izpolnjene, mora ta država članica v kar najkrajšem času sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe. Če Komisija meni, da država članica ni sprejela ukrepov, potrebnih za izvršitev sodbe, lahko vložijo novo tožbo, s katero zahteva naložitev denarnih sankcij. Če Komisija ni obveščena o ukrepih za prenos direktive, pa lahko Sodišče na podlagi predloga Komisije sankcije naloži že v prvi sodbi.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793